

*Европа побеждава.
Величествената борба на европейския
континент срещу болшеvizма и
англосаксонската плутокрация.*

*Реч на д-р Лай пред събранието в Германския трудов фронт за
чуждестранната работници в Берлин. – 1941 г.*

*Райхслайтер, доктор Роберт Лай
(15.02.1890 – 24.10.1945 г.)*

На събранието на Германския трудов фронт за чуждестранните работници в Берлин пръв взе думата оберфюрерът, член на партията, Маренбах, заяви:

Ваши Превъзходительства,
Европейски другари работници.
Германски другари работници,

Откривам голямата манифестация на Германския трудов и фронт в берлинския Спортпаласт за работещите в Германия чуждестранни работници. Поздравявам делегациите от Италия, Финландия, Хърватско, Румъния, Унгария, България, Франция, Холандия, Норвегия, Испания и от Валония. **Докато нашите войници се борят победоносно срещу нашия общ враг, световния болшевизъм, ние ковим за тях, тук в Райха и във всички останали европейски страни, най-добрите оръжия.** На нашия континент работят 35 милиона души за победата на нова Европа! (Ръкопляскания).

ДОКЛАД НА ГЛАВНИЯ РЪКОВОДИТЕЛ НА ГЕРМАНСКАТА РАБОТНИЧЕСКА ПАРТИЯ

Главният ръководител в Райха на националсоциалистическата германска работническа партия и ръководител на службата за ангажиране на работници при Германския трудов фронт член на партията, г. Менде каза:

Не за пръв път през последните години в Германия идват голям брой чуждестранни работници. Още преди Световната война от 1914-1918 година, в Германия работеха постоянно повече от един милион чужди работници

След превъзможването на тежката безработица от националсоциализма, бяха започнати големи строителни предприятия и тогава приятелска фашистка Италия (ръкопляскания) се постави веднага на разположение за тоя миролюбив труд. През първите месеци на 1938 година в новите големи германски предприятия в Фалерслебен и в заводите Херман Гьоринг, дойдоха по силата на спогодбата Лай-Чанети, над шест хиляди италиански работници. Освен това, италиански работници бяха ангажирани късо време преди войната в германското земеделие. Тук италианският работник работеше рамо до рамо с германския работник и германския селянин, на машината или на строителното скеле, за осъществяването на големите социално-политически планове. Тия труженици станаха по тоя начин пионери на европейската трудова и съдбовна общност.

Ангажирането на италиански работници постави за пръв път Германския трудов фронт пред задачата - покровителство на германските работници.

Голямата размяна на работници, която се върши във време на война между разните нации, е символ за раждаща се нова Европа. Новата европейска общност започва да се оформява тук за пръв път в областта на труда. До германския селянин стои италианският, словашкият, сръбският земеделец. В фабриките германският специалист работи заедно с италианеца, французина, валопеца, върху една и съща работа. По всички постройки на

великогерманското пространство работят фламандци, холандци, българи и датчани заедно с германските майстори. В мини, аеропланни фабрики и химически заводи се открива същата картина. За тия хора работата в Германия значи хляб, печалба и осигуряване прехраната на напуснатото семейство.

Ангажирането на тия огромни маси чуждестранни работници се извършва в една непозната досега форма. В много случаи между Германия и европейските страни са сключени обстойни междудържавни договори, които уреждат условията на труда. С други нации и техните работници, преди приемането им на работа в Германия, са сключени договори, които уреждат трудовите условия до най-малки подробности. **Във всеки отделен случай чужденецът идва доброволно в Райха, където като работник заема точно същото място, както равностойният нему германски работник.** В противоположност на това, което е ставало по-рано, преди приемането му на работа в Германия, чуждестранният работник не отива срещу една неизвестна и непозната съдба. Той знае, при напускането на семейството си точно каква заплата, какво работно време и какви особени права от социално естество му предстоят. Германия иска от работника работа и изпълнение при взаимно доверие на сключения трудов договор.

Германският трудов фронт получава постоянно от представителите на разните нации признателни потвърждения, че възнаграждението, настаняването, наглеждането и третирането на чужденците работници се изпълнява напълно в техен интерес.

Разбира се, във военно време има известни липси от материално естество, които и с най-добра воля не могат да отстранят. За разлика от мирно време, войната иска от всекиго жертви. Такива липси, обаче, съществуват в еднакъв размер не само за чуждестранния работник, но и всички трудещи се германци.

Германският трудов фронт се е заел с особени грижи за чуждестранните работници от всички нации в една чужда за тях среда. Тия грижи трябва да заменят на госта работник, поставен в чужда среда, родина, семейство и обичайните му условия за живот.

Грижите по наглеждането започват още при ангажирането на работниците в тяхната родина. Със своите бюра отделните страни в чужбина, Германският трудов фронт бди, щото ангажираният за Германия работник да разполага с необходимата екипировка и при случаи на нужда се намесва за снабдяването на отделния работник с облекло и обуца още преди заминаването му. На път за работното място на европейския работник в Германия. Германския трудов фронт се грижи напълно за него. Преводачи и придружители стоят на разположение за спокойното прекарване на пътуването, което понякога трае с дни. **Германският трудов фронт е организиран изхранването предостатъчно и до най-малки подробности по всички железопътни линии през време на пътуването.**

Най-големите грижи по наглеждането, обаче, започват с пристягането на гостите работници в германската фабрика. За настаняването им навсякъде в Райха има на разположение общи лагери, които се ръководят и управляват главно от самия Германски трудов фронт, а освен това, се намират и под

постоянният му контрол. В тия големи общи лагери работниците от една нация са настанени заедно като отделни общества. Една такава група от сънародници представлява част от отечеството, което не може да се постигне ако те биха били настанени разпокъсано. В тия общи подслони работниците могат да спазват националните си особености, културните си привички и особените нрави в техния начин на живеене. Набавянето на вестници и забавно четиво може също така да става по-лесно в общите жилища. **Едно важно предимство на общите жилища, което се цени от всички гости работници, се състои в приготвяването на такава храна, с която те са свикнали. Защото Германският трудов фронт се стреми с всички средства да постигне осъществяването на своята цел за една голяма общност на чуждите работници, като им осигури храна по техния национален вкус и начин на живеене, каквито няма в Германия.** Службата за ангажиране на работници при възможност наема за общите лагери готвачи, които са сънародници на обитателите работници. Тия готвачи получават в Германия специално обучение за особеностите в приготвяването на храна за много хора. В такива общи лагери, при възможност, се дава и допълнителна храна от продукти, доставени от родината. **Във всеки случай, Германският трудов фронт се старее с разполагаемите през време на война средства лагерите и общите жилища да бъдат превърнати в приятни, чисти и здравословно безупречни квартири.**

Нашите грижи, да се създадат добри условия за живот за чуждестранните работници в Германия, се отнасят преди всичко за свободното време. От само себе си се разбира, че един човек, който не знае езика на страната, на когото са чужди нравите и обичаите на тая страна, без чужда помощ и подкрепа често не знае какво да прави през свободното си време. Службата за ангажиране на работници, като е взела това предвид, се е заела заедно с националсоциалистическата организация „Сила чрез радост“ да организира в грандиозни размери свободното време на чуждите работници.

По нареждане на Германския трудов фронт днес в Германия се издават за разните нации седмични списания на техен език. Тия седмични списания трябва да осведомяват госта работник в Германия за големите политически събития, но също така и за произшествията в неговата страна, а освен това да го запознават с културата на Германия и с нейното социално строителство. Такива вестници има например, за италианци, словаци, хървати, фламандци, французи, валонци, холандци, датчани и българи. **Те се четат охотно от чужденците, в списването, на които в много случаи те сами вземат участие. Те са стигнали днес до един значителен тираж.** Така например, всяка седмица се изпращат над 70 000 италиански и 10 000 френски вестници във всички лагери и фабрики. По нареждане на Службата за ангажиране на работници, в лагерите и фабриките се учредяват все повече и повече библиотеки на чужди езици. Защото, особено при настъпващите дълги зимни вечери, чужденецът трябва да намери в тях, при четенето на една добра книга на своя роден език, отмора и забава. Националсоциалистическата организация „Сила чрез радост“ посещава при редовните си обиколки лагерите и носи със своите театрални, музикални танцови и хумористични забави радост и настроение. Тия вечеринки в по-голямата си част се изпълняват от собствените сили на народностната група. Така италианският лагер си има

своите певци и кабаретни артисти, французите - френски хумористи и пред фламандците играят фламандски актьори. **Организираните от Германския трудов фронт развлечения за през свободното време, освен това, трябва да дадат на европейския работник възможност да използва пребиваването си в Германия, за да се запознае с нейните жители, със страната, с нейния език и с нейното социално и политическо устройство. С подкрепата на Службата за ангажиране на работници се уреждат курсове по немски език за работници.** Ползата от това начинание чужденецът работник извлича сам. Организираните групови екскурзии от Германския трудов фронт, доколкото те са възможни днес по време на войната, развеждат работника из близката и далечна околност на областта, в която работи, и му показват красотите на Германия. Разбира се, развлеченията през свободното време не са винаги един проблем, който може да се разреши лесно във военно време. Тя, обаче, се провежда енергично с всички средства, които се намират на разположение.

Грижите за здравословното състояние на трудещите се в фабриките са били винаги една от най-големите задачи на Германския трудов фронт. Чуждестранният работник се ползува напълно от всички здравословни грижи. Провежданата през зимата акция за витамините, например, обхваща еднакво германския и чуждия работници. В случай на заболяване за чуждия работник са взети съответните мерки. **Обществените осигуровки в Германия дават по отношение неработоспособността на чуждестранния работник същата социална помощ, както на германския работник.**

Освен това, е взето в предвид и обезпечаването на семействата и тяхното изхранване през време на изпълнението на продължителния ангажимент на чужденците, с пълното съзнание за отговорност. **Оставените семейства в отечеството на негерманските работници получават също издръжка от клоновете на германските обществени осигуровки или пък за тяхна сметка чрез съответните инспекции на труда в самата им страна.**

За някои европейски работници, преди тяхното заминаване за Германия, с известна предвидливост, тяхната работа се наблюдава в една фабрика, в която не се говори родния им език. Германският трудов фронт се стреми преди всичко да запази интересите на чужденеца по всякакъв начин. **В Германия никой чуждестранен работник не е незащитен в една чужда среда.** (Ръкопляскания). За да се даде на европейския работник пълна сигурност за изпълнението на договорно обещаните му условия, Службата за ангажиране на работници е поставила във фабриките и лагерите множества доверени лица. Много нации имат в Райха собствени делегации, които, в тясно сътрудничество с бюрата на Германския трудов фронт, премахват трудностите и неприятностите за чужденците във фабриките и лагерите. **За всяка нация са назначени във всички фабрики и лагери така наречените довереници, които възстановяват връзката на поверените им чужденци, на самото работно място или в жилището им, с бюрата на Службата за ангажиране на работници и дирекцията на фабриката.** Всеки гост работник по този начин има възможността да предаде своите желания чрез своя човек за свързка на компетентните власти, които при справедливи случаи дават веднага нареждане за изпълнение. **В повечето фабрики се е установило досега между чуждестранните довереници и представителите на Германския трудов**

фронт едно тясно и плодотворно сътрудничество, което улеснява съществено изпълнението на задачите на Германския трудов фронт.

На работника, следователно, от страна на Германския трудов фронт се гарантира в най-голям размер пълна защита и подкрепа. Германският трудов фронт очаква за своите грижи за доброто на тия работници абсолютна вярност в изпълнението на договорите, каквато се иска с пълно право от всички германски фабрични ръководители.

Посред войната, в германските фабрики и работни среди - започва вече да се заражда в голям размер европейската работническа организация. Всички европейски работници, които изпълняват своя дълг пред германските машини, за сразяването на враждебните за Европа сили, са добре посрещнати от всеки германец трудови другари. (Ръкопляскания). Във време на война не всяко желание може да изпълни. **Европейският работник, обаче, трябва да има безусловната сигурност, че Германският трудов фронт, и заедно с него всичките му бюра, ще използват всички възможности за добро гледане и посрещане.** Така тия мъже и жени чрез изживяването на труда за една велика и силна Европа, ще станат пионери за новия ред на тоя континент.

РЕЧТА НА Д-Р ЛАЙ

Организационният ръководител на Райха, член на партията, д-р Лай, заяви:

Германски работници и приятели от всички страни на Европа!

Тук са събрани сега работниците от почти всички нации от нашия континент и делегациите от всички държави, които са в приятелски отношения с нас.

Вече се каза, че жени и мъже са дошли доброволно у нас, за да ни помагат. Най-напред приятелите от Оста, Италия преди всичко, но и други европейски нации. Всички виждат Нова Германия. Мога да кажа, че болшинството от тях са имали съвсем друга представа за нея. Жените и мъжете от Запад, например: Франция, Белгия, Холандия и пр., са чели по-рано в техните вестници, че нашият работник е заробен, окован и потискан, те са чели, че работодателите стоят сутрин с бич пред портите и вкарват вътре хората. Че въоръжена сила, полиция и пр. ругае и бие германските работници и, с една дума, че в Германия цари терор **А сега те идват у нас, виждат Германия и разбират, че всичко това не е вярно, че тая Нова Германия е истинска закрилница на труда. Те виждат, че у нас работниците не са вече една купена вещ, но че за тях се полагат грижи, че са уважавани, че работодателят не може вече да се отнася с тях произволно, както той си иска. Те виждат, че капитализмът в Германия е победен и че парите у нас нямат меродавна роля.**

Ние се радваме, че толкова милиони души от нашия континент са дошли у нас и ги поздравяваме. Благодарим на всички, най-напред за това, че ни помагат я после за това, че те идват, за да видят какво става у нас.

И разбира се, гордеем се с това, което извоювахме за тая Нова Германия. Ние познаваме Германия от по-рано, с нейните милиони безработни, с нейния глад, неволя и мизерия. Фабриците не работеха. Във вътрешността на страната бушуваха раздори, караници, злоба и разправии, партия срещу партия, работници срещу работници, граждани срещу пролетариат, град срещу село. **В замяна на това, днес царува: дисциплина, ред, общност, труд и отново има хляб, храна, облекло и много, много още неща.**

Но, преди всичко: човек отново е придобил своето значение. Работникът у нас не е някаква акция. Той не може да се продаде на борсата. Ние победихме капитализма в Германия. Това можем да го заявим.

Разбира се, всичко още съвсем не е така, както трябва да бъде. Ние знаем това. Всеки от нас го знае. На власт сме само от осем години. Какво значат толкова малко години? В живота на нацията - почти нищо. Осем години са като един дъх. Към това сега се прибавя и войната! Можехме ли да направим нещо повече в социално отношение? При това, ние сме беден народ. Ние няхаме нищо. Версайският договор взе и последната крава от обора, милиони германци умряха от глад, защото световният капитализъм искаше това. Бяхме обрани и ограбени

Въпреки това, аз вярвам твърдо, че можем да покажем Нова Германия на човечеството. Вие ще разберете мои гости, че ние твърде много се гордеем с нея. Ние ѝ се радваме. **Радваме се даже само на това, че имаме една организация, че работодатели и работници не се борят днес един против друг, но са сдружени и сплотени.** Ние се гордеем с това, че вие сте тук и че можете сега да видите всичко сами. По-рано това ставаше иначе по света. Тогава народите не идваха при народи, работници при работници, но се събираха посредници в Женева или Локарно. Те си избираха някъде най-красивите места на земята. Там се събираха на конференции тарторите на работничеството и капиталистите. Там те преговаряха. Такива конференции траеха понякога твърде дълго и струваха много труд и пари. Всички тия тържества и приеми те си устройваха взаимно. Канеха се един други. Нали всичко се пишеше на държавни разноски. След това те преговаряха и от това нищо не излизаше. Аз съм бил само веднъж в 1933 година на една такава конференция в Женева. Ние, германците и италианците, националсоциалисти и фашисти, не се чувствахме от това общество, минавахме за чужди. Биехме крайно в очи. Нас не ни канеха. И така ние скоро се завърнахме обратно.

Народите не се познаваха. Марксистите, капиталистите, болшевиките, шовинистите или други такива групировки пречеха за това. **Те искаха да изолират народите. Те не трябваше да се сбират заедно, за да не се опознаят. Те подстрекаваха и лъжеха, а народите, които не можеха да узнаят истината, вярваха във всичко.**

А сега това не е така. За пръв път Германия и Италия дойдоха до мисълта, да си разменят работници. Германските работници отпътуваха за слънчевия Юг, а италианските дойдоха у нас. Това беше нещо съвсем ново. Хиляди хора отидоха изведнъж с влакове и параходи в една чужда страна. Те видяха нови неща, те се забавляваха. И тогава дойде войната.

Ние не искахме тая война, Бог ни е свидетел. Нито Италия, нито ние. Всяка страна имаше достатъчно какво да прави, бяхме претрупани с работа. **Ние, германците искахме да градим, да творим, да работим, искахме да се трудим и да се мъчим. Да, ние правихме това, сами разрешавахме нашите проблеми, няхме нужда от никаква помощ. На нас не ни трябваше никаква война, не искахме война. Но ние искахме да живеем.** Ние искахме да има работа за всички ни, искахме да задържим печалбата и възнаграждението от този труд за нас, искахме преди всичко, чест и уважение за нас. **Млада Германия и млада Италия не искаха повече да се прекланят пред капиталистическото иго на еврейството.**

Не, ние не искахме от другите нищо, не извикахме „Англию, дай ни пари. Рузвелт, дай ни злато!“ Нито вашето желязо, нито вашите въглища, нито вашите руди, - нищо съвсем нищо. Нашият Фюрер казваше винаги: „За заграбването на нашите колонии ние можем да преговаряме.“ - Ние не искахме дори това, няхме претенции за нищо

Англия, Чърчил, Рузвелт, не могат да дадат отчет в който да кажат: Германците и италианците искаха от нас нещо. Не, ние искахме само да работим, да творим и да създаваме. Но едно нещо искахме само, за нашия труд нашето възнаграждение и то само за нас. От това възнаграждение не искахме нищо да отделяме за международните борси. Защото твърдахме: „Това, което си припечелваме с нашия труд, ни принадлежи“. **Сам Бог е наредил, щото всяко живо същество, което се труди и печели, да може и да си запазва припечеленото. Защо това да не е така и за човеците? Ние не позволихме да ни се отнеме печалбата от нашия труд.**

Но, преди всичко, ние не искахме повече да се прекланяме. Англия казваше: „Добре, Италию и Германию, вие можете да имате всичко; можете да имате кафе и чай, хляб, храна и облекло, вие можете да имате всичко, но при едно условие: ние англичаните, сме избрани от Бога да ви водим. Ние, английските лордове, сме по-добри човеци от вас, вие не сте като нас.“ И еврейният от векове беше богоизбран. Това даже е писано в библията, нали? Трябва, следователно, да се признае. Ние трябваше да признаем тия двама богоизбранници, еврейният и английският лорд. Така е угодно на дядо Господ, казват те. И тогава ние, германците и италианците, казахме: „Ние не разбираме тая работа. Господ досега не ни го е казал. Щом той иска това да бъде така, сигурно би ни го казал лично, но ние не знаем нищо подобно.“ Убедени сме, че всеки германски работник е по-добър като човек и като раса от всички лордове заедно. Ние вярваме това и не се прекланяме, няма повече да ви целуваме краката. Това го отхвърляме. **Ние няма да подлагаме повече гърба си. Защото и ние имаме своята чест, ще се управляваме сами. Ние имаме средства за това. Това сме го доказали. Ние си искаме нашето възнаграждение, нашата печалба, но, преди всичко, искаме да бъдем независими. Искане да бъдем свободни.**

Не сме виновни, че сме бедни. Някои са родени в труд. Но, когато богатият упреква бедния за неговата беднотия, това е подлост, защото богатият в повечето случаи също не е направил нищо, за да стане богат. Мнозина само са наследили. Чърчил и господин Идън не са сторили нищо за английското богатство, защото до днес те не са спечелили и една пара, те само са наследили.

И ни упрекуват: „Вие сте бедняци” „The have-nots, the Germans” Германците са бедняци и италианците са бедняци. Те са бедни. Те не притежават нищо. Какво искат те, казват англичаните, ние имаме парата, притежаваме златото на земята. Златото управлява света. И днес още Рузвелт мисли така. Тоя мисли, че със златни патрони може да убие някого. От нас да мине, нека продължава и за в бъдеще спокойно да си мисли така. Във всеки случай, ние не можем да понасяме това. То е позор, европейски, световен позор. **Това е тоя капитализъм от най-долно естество, който се осланя само на парите си, който дрънка със златото си и казва: „Защото имам пари, ти трябва да ми се подчиняваш”.** На това казваме: Не! Истина е, ние сме бедни, не отричаме това, но сме чисти и, преди всичко, сме млади. **По-добре е да бъдеш млад и беден, отколкото богат и стар. Вярвайте ми на това!**

Те казаха: „Вие сте гладните, ние сме ситите”. Да, наистина не можехме да си позволим такива безумни вечери, това го признавам. Ние требваше да се задоволяваме с обществени кухни, с обеда от едно ястие. Всичко не ни стига. Това също го признавам. Ние не отричаме това. Да, това е може би една от последните причини за тая война, че имяхме въобще твърде малко храна, твърде малко хляб и твърде малко хранителни продукти. Това е вярно, но точно за това ние не се прекланяме. Вие сте ситите. Много добре, Лондон и Ню-Йорк, вие сте ситите. Но за това пък вие сте мързеливи, страхливи, лениви. А ние, ние сме гладни. Но, каквото имаме, ни стига, за да живеем, макар че бихме се радвали, ако имяхме повече. Даже се надаваме, че един ден ще получим повече. За това се борим.

Аз не съм привърженик на аскетизма и на сиромашията. Макар че работата не безчести човека, богатството е за предпочитане, приятелю мой. И ние се надяваме, че един ден ще станем богати. И искаме един път да бъде доволни. И ние искаме един път да можем да се наядем насита. И ако Лондон не ни го дава доброволно, ще си го вземем сами.

Във всеки случай, няма да понасяме да ни блокират, когато си поискат; да ни обявяват икономическа война, когато и както поискат. Ние искаме да работим и да се борим но честно, ясно и почтено. Те поставиха пари срещу нашата чест. Те поставиха капитализма срещу труда. Те поставиха златото срещу човешките права. Кой има злато и кой няма? Ние, за съжаление, нямаме. Или, по-скоро, слава Богу, че нямаме. Златото е у противната страна. Но затова пък имаме стомана, и въглища, и желязо, и манган, и кобалт. Днес имаме всичко. Европа е непобедима. Те могат да си е държат златото.

На въпроса: Кой има злато и кой няма, отговаря тази война. Съединените щати притежават златото на света и Чърчил и Лондон са предните постове на тая плутократска страна, нищо повече. Съединените щати нападат нашия континент, Европа. Златото напада европейските люде. Златото напада дохода на нашите нации. Сега се поставя въпроса: „Кой има злато?” И това злато се бори против нас. Злато против човек. Съединените щати против нашия континент.

Ти вече са отписали нашия континент. И у нас имаше апостоли, които говореха за упадък на Европа и твърдяха, че Западът е изпълнил своята мисия. Западът ще залезе. Изглеждаше даже, че те имаха право, **защото**

капиталистическата война беше разкъсала нашия континент. Европейските страни бяха насъсквани една срещу друга от евреи и зад тях стоеше болшевишкият Моллох. Юда в цялата му голота. Капитализъм и болшевизъм. Те трябваше да разрушат и разпокъсат нашия Запад. Това беше тяхната идея. В последната минута от тая четири хилядогодишна страна, от Запада, изникнаха двама велики мъже: Дуче в Италия и Адолф Хитлер у нас. Това е най-великото явление.

Ние не сме мистични хора, не вярваме в чудотворни неща, не вярваме, че пада манна от небето, вярваме само в това, което човек прави, твори, създава и си извоюва. Небесна милост е, гдето Бог ни е дарил с тия двама мъже: Мусолини и Адолф Хитлер. Тия мъже дадоха на своите народи идеята за разум и за борба, за устрем и за жертва, за работа и за всеотдайност. **И в редицата на тия две нации тогава се нареди героична Испания на Франко. Тя първа спечели своята тежка борба против болшевизма. Тя първа пожертвува един и половина милиона убити в борбата против болшевишко-еврейското чудовище.**

И така се дойде до тая война, тя требваше да дойде. Ние не можехме да я спрем. Евреите я наложиха. Това е войната на Юда. Капитализмът я поиска. Касата иска тая война. Златото обяви тая война. **Това е войната на Юда против европейските народи, против нашите нации, и ние се гордеем с тая борба!**

Европа ще победи. *L'Europe vaincra.* Да французи. Ние сме ви благодарни, че сега вие стоите в нашите редове. Благодарим ви. Вие се числите към нас.

Също и вие фламандци, и вие валонци, холандци, норвежци, датчани, българи, и всички други. Че приятелите на Оста са с нас, това е естествено и ясно и за това няма нужда да говоря.

Юда, твоята мечта пропадна. Разделяй и владей, те беше досега твоята парола. С нея е вече свършено. Европа няма да се остави да я делят повече. Капитализмът е изхвърлен от Европа. Той е в Океана и бяга към Съединените щати. Оттам той отваря хищните си уста към нас. Тромбоните вече не свирят. Те не ще омаят нито един германец. Капитализмът е унищожен, също така и болшевизмът. Той е в последно издихание. Москва ще падне. Така или иначе. Европа иска това.

Това е един Интернационал! Работници, вижте го добре. Тук стоят хората на труда с техните знамена едно до друго. Това е една нова конференция. Работниците се сдружават. Европа си дава среща. Европа се сплотява против Юда и златната кесия. Това е то. Европа се среща. Европа откри изведнъж, че тя има общи корени, общи корени за нейната култура. От Акропола до достопочтения Рим върви една европейска линия, европейска култура.

Господин Рузвелт говори все за култура и ни нарича варвари. „Горкият господинчо“, само това може да му се каже. Какво нарича той култура, имат ли те един Рихард Вагнер, Бетовен и Моцарт, един Верди, къде имат един Пучини? Те живеят от нашата култура, искат нея да купят. Сами не могат нищо да създадат. Те са безкултурни варвари, некултурни

новобогаташи. Те трябва тепърва да създадат една четири хилядогодишна култура, за да стигнат до точката, където сме ние днес.

Ние не отстъпваме нашата култура. Но ще се борим нея. Европа започва да действа. Младите работници и войници се застъпват за Европа, за нашия стар и достопочтен континент. И ние ще го закалим. Европа няма да залезе, ще възкръсне в нова красота и величие. Вижте развиващите се знамена, каква прекрасна пъстра картина! **Европа марширува. Болшевизмът пада. Москва ще бъде разбита и Юда ще бъде прогонен в пустинята Сахара.**

Тогава ще дойде новото време. Вие, работниците от чужди страни, вие сте апостолите на това ново време. Ние можем спокойно да ви изпратим по домовете ви. Вие няма да позволите повече да ви мамат. **Не, вие тогава ще разкажете за една нова социалистическа страна, която се казва Германия. Вие ще разкажете за всичко, което сте видели.**

Днес вече ми пишат властите от окупираните области, че най-добрите застъпници за Германия са семействата, от чиято среда са отишли работници в Германия. Един чужд министър ми каза напоследък: **„Приятелю, ние пращаме нашият войници да се бият против болшевизма, а нашите работници изпращаме у вас, да работят и после те се връщат всички излекувани от марксизма”.**

И това е така: Европа се намира в процес на оздравяване. Тежката криза на европейската болест, която трая с вкове, мина. Европа марширува със стъпката на дисциплината, на реда, на силата, на волята. Ние, европейците, искаме да ядем, искаме да бъдем сити. Ние ще си вземем съкровищата на тая земя!

Едно велико време започна за всички ни. Ние се събрахме всички в борбата, творим заедно за нашият войници. Ние няма да се разделяме вече. За евреите няма вече място в нашата среда. Те трябва да отстъпят. И ние няма да позволим, да дойдат наново от Съединените щати. Ние ще станем една европейска общност. Това ще бъде един дълг път. В това отношение сме на чисто. Мнозина между вас може би ще негодуват или ще критикуват, че това няма да стане тъй скоро, обаче, ние знаем това, както и знаем, че сме на прав път.

Европа ще се обедини и тя трябва да направи това, ако иска да живее. Иначе ще загине. Вярвайте ми това. Ако Европа не се сплоти, тя ще бъде задушена от американския капитализъм. Ние не се борим само за нас. Вие работите и творите за вас самите, за всички ви. Вие, нациите, които сте тук, разбирате това. Това е европейската идея. Това е идеята на разума, на убеждението, на всеотдайността, на жертвата, на труда, на силата, на истинския социализъм!